mooi was geweest en waarvoor ze alles zou hebben willen geven om dien nóg eens te droomen. . . .

Den volgenden dag zou het Kind dus van haar vader houden, want dan was het Donderdag. Ze had voor dien dag een soort programma opgemaakt. Ze had er een heel groot vel papier voor genomen en bovenaan prijkte in groote, ronde kinderletters „Vaders dag." Hieronder stond het volgende :

1. Hem zijn kranten brengen.
2. Hem goedenmorgen kussen.
3. Stof van zijn studeertafel afnemen.
4. Bloemen op zijn studeertafel zetten.
5. Zijn eten naar boven helpen brengen.
6. Met mijn wang tegen zijn wang wrijven.
7. Zijn boeken probeeren te lezen.

Op de twee laatste regels stond :

Voor hem bidden.
Hem goedennacht kussen.

Het programma voor Vrijdag was bijna precies hetzelfde als dat van Donderdag. Alleen stond daarboven : „Moeders dag."

Tegen twaalf uur in den morgen ging ze naar de dame van het portret. Ze had een heerlijke kleur van opwinding en ze hijgde nog van de haast, waarmede ze de trappen had opgeloopen.

„Het gaat zoo prachtig, lieve dame met het kindje," zei zij met een gelukkigen glimlach op het gezichtje . . . . „Vader vond de bloemen zoo mooi en hij zoende ook mijn wang, toen ik die tegen hem aanwreef. En. . . hij lachte, o, ik wou, dat hij altijd lachte. . . . want dan is alles zoo ánders."

Ze wendde zich half om, alsof ze de kamer weer wilde verlaten, maar eensklaps draaide ze zich weer om en zei : „Denkt u, dat het beleefd is, als ik vader vraag. . . om me inplaats van Marie, naar bed te brengen. . . Ik bedoel, de knoopjes los maken en met mij bidden. . . Ik wou het dan mòrgen aan moeder vragen. . . om het ook te doen." Ik dacht — ik dacht —" ze haperde en de groote oogen keken verlegen naar den grond . . . „Ik dacht dat dát het allerliefste was, wat ik kon vragen. . . omdat het net is, alsof je menschen beter kent en méér van ze houdt. . . . als ze je naar bed brengen. Zoudt U misschien even met uw hoofd willen knikken, als u het óók zoo vindt ?"

De groote ernstige oogen vestigden zich met een dringenden blik op het portret en ze keek ook het Kindje aan, alsof ze dacht, dat dit een zaak was, die het kindje óók aanging. Plotseling verscheen een uitdrukking van vreugde op het gezichtje. „O, ja, u knikt. ik geloof heusch, dat u van ja knikt. Ik dank u wel, mooie dame. en ik dank jou ook wel, hoor kindje. Slaapt u lekker !" Het kleine figuurtje stapte de deur uit...

Ze vond het nu het beste om haar vader een briefje te schrijven. . . . Na heel veel moeite en met een paar groote inktvlekken op het papier, was het klaar. „Lieve vader" schreef ze. „U wordt beleefd verzocht uw kleine dochter vanavond om half acht naar bed te brengen. P. S. Elisabeth. . . Er stond nog geschreven : „P. S. beteekent, dat Ik het ben. . . ."

Ze sloop zachtjes naar boven, deed de deur van haar vaders studeerkamer bijna onhoorbaar open en legde het briefje boven op een groot boek, dat vóór hem op de tafel stond. Toen liep ze weer hard naar de kamer van de Madonna en het Kindje en zei : „Ik heb het gedaan. . . en ik hoop, dat het beleefd was . Ik hoop het !" — Toen de vader van het Kind het briefje op zijn boek zag liggen, verscheen er een verbaasde uitdrukking op zijn gezicht... Toen hij het geopend had. bleef hij langen tijd stil zitten. met zijn oogen strak op het haardvuur gericht . . . Meer dan een vol uur zat hij voor zich uit te staren... denkend...

Hij voelde zijn gedachten teruggaan naar dien onvergeetlijken dag, toen hij gedacht had duizend dooden te sterven. . . dien dag... toen na eindeloos wachten. . . . wachten in doodsangst. . . . de pleegzuster zijn kamer binnen was gekomen en hem glimlachend had verteld, dat het een „meisje" was. . . . . Maar toen kwam er in zijn gedachten een ándere dag terug... en die herinnering deed zoo'n pijn. . . een dag, waarop een man en een vrouw koud en trotsch als twee vreemden, tegenover elkander hadden gestaan en gezegd hadden : „Wij zullen het probeeren te dragen voor het kind." Het Kind vond het antwoord op haar briefje op haar bordje in de kinderkamer liggen. . . Marie, die in de slaapkamer bezig was, hoorde plotseling een vreugde kreet en zich omkeerend zag ze het Kind met het gelukzaligste gezicht van de wereld een briefje tegen zich aandrukken.. Want in het briefje stond . . „P. S. Dát ben jij. Ik zal het heel prettig vinden je vanavond om half acht naar bed te brengen. Kom me maar tegen dien tijd afhalen. want ik zal natuurlijk een beetje nerveus zijn. Vader." — „Marie, vroeg ze plotseling . . wat beteekent dit woord. . . kijk, n e r v e u s ? Marie boog zich met groote belangstelling over het briefje heen. maar dit leek het Kind heiligschennis. Ze trok het briefje met 'n haastige beweging weer naar zich toe. . .. „O, ja, ik begrijp het al," zei zij. „een soort verontschuldiging."

Ze ging direct aan het schilderij vertellen. „Ik vind het nog een beetje vreemd, moeder van het kindje," zei ze, „Maar ik denk, dat ik er nog aan wennen moet. omdat vader en een moeder toch altijd vreemden zijn, ziet u."

Het werd kwart over zevenen, maar het Kind maakte niet de minste aanstalte om Marie naar de slaapkamer te volgen. Marie, die uit wilde gaan, en stilletjes de klok verzet had, begreep niet, waarom het Kind zoo stokstijf bleef zitten. „Kom, Lizzy," zei ze, „het is tijd." Tot haar verbazing keek 't kind haar aan met zoo'n verheerlijkte uitdrukking in de oogen, als ze er nog nooit in gezien had. „Je hoeft niet te wachten. Marie ; er is iemand anders, die me vanavond naar bed brengt," klonk 't lachend. Zonder eenige verdere uitlegging. stapte ze de deur uit naar haar vaders studeerkamer. Hij zat al op haar te wachten en stond direct op. Vertrouwelijk legde ze het kleine kinderhandje in de groote bruine mannehand.

„Hier is mijn slaapkamer," vertelde ze hem. „U is nog nooit hier geweest, is 't wel ?" Ze barstte in lachen uit. . . Het klonk zoo vreemd in de ooren van den man, die zich plotseling weer den tijd herinnerde, dat hij eenzelfden lach gehoord had. . . een lach van de moeder van het Kind. . toen de scheidsmuur er nog niet was. . . . „U heeft zeker nog nooit een klein meisje uitgekleed, hè ? Maar dat hindert niets. Ik zal 't u wel wijzen... Nu trekt u eerst mijn schoentjes uit. . . zóó... begint u het nu te begrijpen ?" Ze schaterde het uit... het kind was zoo gelukkig!

„Nu moet ik bidden, vader !" zei het Kind na 'n oogenblik plotseling heel ernstig. „Als Marie me naar bed brengt, leun ik tegen háár aan, maar nù. . . "

„Leun tegen mij aan, vrouwtje," fluisterde de man. Zijn gezicht was bleek en de hand, waarmede hij de krullen van het Kind streelde, beefde. Er was 'n uitdrukking van groote teederheid in zijn gezicht.

De mooie oogen van het Kind sloten zich en ze boog het hoofdje neer. „Ik leg me neder. . . . Nee, lieve Heertje, ik wil vanavond iets anders bidden... Het is vanavond een heel bijzondere avond, weet u. . . . omdat vader er bij is . . . Het was vandaag zijn dag om van hem te houden en nu doe ik dat overmorgen weer. Maar morgen moet ik van moeder houden : dan is het haar dag. . Het zou natuurlijk veel heerlijker zijn, als ik van alle twee tegelijk kon houden. . . voor altijd. . . Amen."

Het kind sliep heel gauw in, met een lange diepe zucht, doch de vader van het Kind zat nog langen tijd in zijn werkkamer. . . .

Na een uur ongeveer stond hij op en richtte zijn schreden naar de andere zijde van de gang. . . Hij bleef staan voor een gesloten deur, waar hij voetstappen hoorde en geritse van rokken. . . . alsof ook zij daar geen rust kon vinden . . Toen de voetstappen tè dicht bij de deur kwamen, sloop hij weg, bang om gezien te worden. . . en er kwam weer een koude, stugge uitdrukking op zijn gezicht.

Een paar dagen later stond het Kind weer voor het schilderij van de Madonna en het kindje.

„Het is heerlijk tegenwoordig." bekende ze. . . . „Maar soms raak ik wel eens in de war, wie z'n beurt het is, begrijpt u ? Ik geloof, dat vader me vanavond naar bed brengt. Ik word soms erg moe van het denken, moeder van het kindje." Ze kroop in een hoekje van een ouden leunstoel waarin het geheele kinderfiguurtje verdween. . . Zóó vlug ze in slaap. . . De krullen lagen verward om het hoofdje heen... Ze had een hoog-roode kleur. . Het leek alsof de oogen van de Madonna teeder op haar neerzagen en vochtig werden

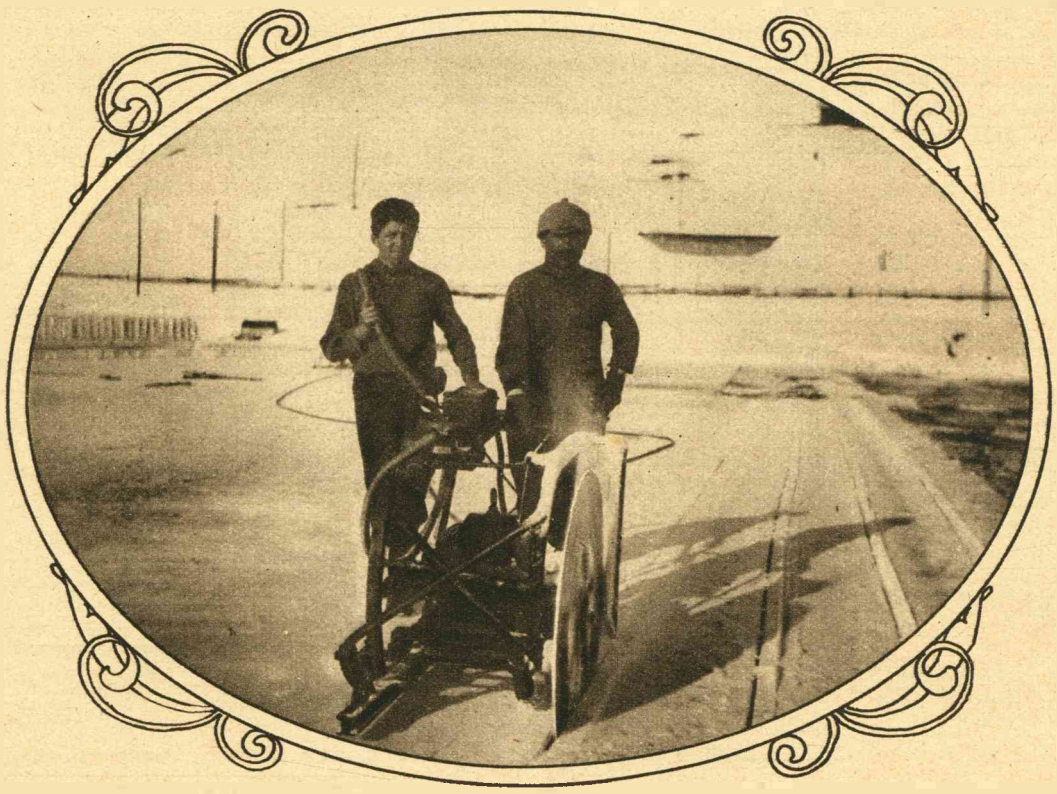
De deur ging zachtjes open. . . Een hooge, slanke vrouwengestalte trad binnen. . . . Ze knielde neer bij den stoel en kuste zachtjes de lange donkere wimpers. . . . Weer ging de deur open. . . De man kwam binnen. . . Zijn oogen bleven als gekluisterd hangen aan het beeld voor hem . . . zijn vrouw, met hun Kind in de armen. . . Zonder een woord te zeggen legde hij zijn hand op haar schouder en wilde het Kind in de armen nemen.

„O, Richard," zei zijn vrouw, „Maak haar niet wakker,. . . het arme kleine ding scheen zoo moe te zijn . . . . . Leg haar in mijn armen. . . zóó. . . . moeders kleine kindje . . . . ."



IJSZAGEN OP HET DAVOSER-MEER.

Een onzer abonné's in Zwitserland zendt ons de op deze pagina gereproduceerde foto's van het zagen van ijs op het Davoser-meer. De blokken ijs, die men op deze wijze verkrijgt, worden gebruikt door de hotels en andere groote inrichtingen, waar ze in diepe kelders worden opgeborgen. Ook worden ze in groote hoeveelheden per spoor naar het lage land en naar het buitenland vervoerd. — Op de kiek hierboven ziet men hoe de blokken met haken uit het water worden gehaald. Met een handzaag wordt de dunne onderlaag, die door de electrische machine (zie de tweede foto) niet is geraakt, doorgezaagd.



IJSZAGEN OP HET DAVOSER-MEER.

De electrische zaagmachine. die het ijs in lange reepen snijdt, aan den voorkant gezien.



IJSZAGEN OP HET DAVOSER-MEER.

Het opladen en het vervoer der ijsblokken.